

NEWSLETTER ETT 2010

MED ANLEDNING AV REGERINGENS MISSBRUKSUTREDARE GERHARD LARSSONS PRESSTRÄFF 18 JAN OM

”Bättre vård och stöd för individen. Om ansvar och tvång i den svenska missbruks- och beroendevården”

Svenska Brukarföreningen motsätter sig idén om att föreningens medlemskollektiv ska kunna dömas till halvårslånga ”tvångsinsatser” - så kallad ”vård”. Utifrån Svenska Brukarföreningens samlade erfarenhet på området så påstår vi att så gott som samtliga som blir ”dömda” till ett LVM snarare ser det som ett straff än hjälp/stöd som det av professionen kallas för.

I Sverige får jag ta livet av mig, jag får hoppa från broar, bergsklättra utan säkerhetsutrustning, jag får röka tobak, äta för mycket fet mat, strunta i livräddande medicinering. Men om jag använder något narkotiskt preparat så kan jag låsas in för att tvångsvårdas i ett halvår! Motivet för LVM är att mitt bruk av narkotika gör att jag inte begriper mitt eget bästa - och då har samhället skyldighet att ta över mitt ansvar för mig själv!

Om det hade handlat om en akut livräddande åtgärd hade man diskuterat ett kortvarigt frihetsberövande, 24-48 timmar, typ LOB, men det är något helt annat! LVM strävar efter total avhållsamhet (nolltolerans) av narkotika likt den amerikanska kristna högerns tankar om ”avhållsamhet” av sex innan äktenskapet - rent fundamentalistiska idéer som är rent moralistiska.

Detta faktum förbises i praktiken och det betyder att en narkoman får konsekvenser och bestraffas för till exempel en enstaka konsumerad dos cannabis. En människa som utvecklat lungcancer på grund av tobaksrökning och inte vill sluta röka borde i konsekvensens namn också tvångsvårdas utifrån argumentet - begriper inte sitt eget bästa!

Men då det handlar om narkotikaanvändare - ja, då försvinner perspektiven helt och hållet och allt blir svart eller vitt. Svenska Brukarföreningen består av de människor som riskerar att låsas in med stöd av LVM! Det finns hos våra tvångsvårdade kamrater en genomgående upplevelse av att ha blivit kränkt och straffad enbart på grund av narkotikaanvändandet för att man inte velat eller klarat av att leva upp till samhällets krav på total avhållsamhet - noll tolerans!

Det sorgliga är att LVM (tvångsvård) uppfattas, av dem som drabbas som en fortsättning av den diskriminering, stigmatisering och det utanförskap som har skapats av den svenska narkotikapolitiken, något som är narkotikaanvändarnas vardag.

I stället för att diskutera hur och under vilka former tvånget ska utövas borde man ta sig en rejäl funderare på om man kanske bättre skulle komma åt problemet med åtgärder som syftade till att integrera Svenska Brukarföreningens medlemmar i samhället; ofta nekas man hjälp av socialtjänsten och sjukvården med hänvisning till att narkotikaanvändande är olagligt eller att man brutit tidigare överenskommelser – Socialtjänst och sjukvård är inga instanser för kontroll, det är samhällsinstitutioner som ska tillhandahålla social och medicinsk hjälp i enlighet med den lagstiftning – Socialtjänstlagen och Hälso- och sjukvårdslagen- som finns. Ett förslag – involvera Svenska Brukarföreningen i processer som ska leda till att människor får bättre liv istället för sex månaders inlåsning på någon institution.

Slutligen - Betänk detta faktum – många människor dör av överdoser i direkt anslutning till frigivning.

Den hjälp vi söker och vill ha, nekas oss.

Den hjälp (avhållsamhet) vi inte vill ha ska påtvingas oss med stöd av lagstiftning.

